

[Godskesen.]

Politiker, som en Gang, jeg tror i Rigsdagen, har udtalt sig om den Tilbøjelighed, vi her i Landet efter vor Nationalkarakter nærer for det sikre, det faste. Det er uden Tvivl rigtigt, at vi er indstillede paa at lægge megen Vægt paa det sikre, det faste, og jeg tror derfor ogsaa, at de Folk, som søger ind i Dommergerningen, lægger megen Vægt paa, at den byder dem en fuldkommen sikker økonomisk Tilværelse, og navnlig, at de kan være sikret imod, at de i en ældre Alder skal gaa ned til en lavere Levefod og indrette sig anderledes, end de har været vant til. Hvis vi nu lønnede vore Dommere særdeles godt, lønnede dem efter engelsk Maalestok, saa kunde man jo sige: Ja, men det kan de selv modvirke ved at spare tilstrækkelig Penge op til at forsøde deres Alderdom. Men nu er det jo saaledes, at vi lønner Dommerne overordentlig knapt, vistnok alt for knapt, og det er derfor en ganske naturlig Ting, at man modvirker dette lidt ved at give en rundeligere Pension, og jeg tror, at dette ogsaa vil virke til at trække de bedste Kræfter til Dommerstanden. Og det er dog noget, vi alle ønsker.

Jeg tror, at de Momenter, jeg her har fremhævet, er af en saadan Betydning, at det var værd at bringe Ofre for dem. Men jeg mener i øvrigt, at Ofrene ikke vilde blive saa store. Det er jo ganske vist, at nogle Pensioner vil blive højere, hvis man bliver staaende ved den hidtil gældende Ordning, end hvis man følger Ministeren og vedtager Lovforslaget, men paa den anden Side spares der ogsaa Penge derved, at man kan beholde de 70-aarige Dommere, for saa vidt de er i Stand til at gøre Fyldest — maaske er de endogsaa særdeles fremragende —, og derved altsaa have dem uden at skulle pensionere dem og alligevel nyde godt af deres fremragende Evner. Jeg vil tro, at det ene maatte kunne opveje det andet. Jeg tror, at den Merudgift, man faar ved de højere Pensioner, vil spares derved, at man bevarer de gamle Dommere, som gør Fyldest, nogle Aar længere i Embedet.

Jeg vil altsaa fra alle Sider set være af den Mening, at dette Lovforslag ikke bør nyde Fremme, og jeg vilde tilraade det høje Tings Medlemmer at stemme imod Lovforslaget. Men naturligvis kan jeg kun se med Glæde, at der bliver stillet Forslag om Sagens Henvisning til et Udvalg, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre (Jensen-Stevns) tilkendegav. Det kan jo kun være heldigt og lykkeligt, at vi kommer til at undersøge alle disse Forhold, og skønt jeg er i den Alder, at den højtærede Minister

straks vilde afskedige mig, hvis jeg var Dommer, saa snart han fik gennemført dette Lovforslag, saa er jeg dog ikke — det tør jeg sige — uimodtagelig for Fornuft. Hvis altsaa det, der kommer frem i Udvalget fra den højtærede Minister eller fra andre, er saa rigtigt, at det maa forandre min Overbevisning, skal jeg intet Øjeblik betænke mig paa at være dette bekendt.

Jeppesen-Drusebjerg: En Forudsætning for, at Domsmagten kan virke efter dens Hensigt, er for det første, at den er upartisk, men dernæst, at den afsiger saa klare og retfærdige Domme, som det overhovedet er muligt. Det gælder derfor, som det allerede er bemærket, om, at Dommerne i størst mulig Udstrækning er uafhængige. Men sideordnet dermed er det af største Betydning, at Dommerne er i Besiddelse af den Sjæls- og Sindslige vægt, der betinger, at saadanne klare og retfærdige Domme kan afsiges, og fremfor alt gælder det om, at Dommerne ikke er paavirket af den frembrydende Alder og de Svagheder, som dette medfører. Vi ved jo alle sammen, hvad enten vi staar i den ene eller den anden Stilling her i Livet, hvad det betyder, om vi ikke er i Besiddelse af det klare og rolige Omdømme, som betinger, at Afgørelsen, naar den skal træffes, bliver saa rigtig og retfærdig som muligt, og det, som gælder i alle andre Forhold, gælder ogsaa i høj Grad, naar Talen er om Dommerne. Jeg finder derfor, at det Forslag, der her foreligger, er meget velbegrundet.

Nu skal jeg indrømme, at der er meget stor Strid mellem de lærde om Førstaaelsen af Grundlovens § 71, og jeg med min Lægmandsforstand skal ikke blande mig i denne Strid. Jeg skal indrømme, at jeg har en meget stor Respekt for den ærede foregaaende Talers juridiske Viden og Indsigt, men naar vi her i Tinget sammenstiller den med den højtærede Justitsministers og dertil lægger, at samtlige Embedsmænd i Justitsministeriet staar bag ved den Fortolkning, som Justitsministeriets Chef giver af Grundlovens § 71, saa mener jeg, vi kan være nogenlunde klar til at træffe en Afgørelse og træffe den paa den Maade, som er foreslaaet her, uden at vi derfor kommer i Strid med Grundlovens § 71.

Vi lever jo i en Tid, hvor Ungdommen kræver sin Ret mere end nogen Sinde før, men det forekommer mig, at dette ikke bør være det afgørende ved den Afgørelse, der her skal træffes. Det, som er Hovedsagen for mig, og jeg tror, jeg tør tilføje for det Parti, som jeg tilhører, er netop dette, at